

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15.06.1995, sp. zn. Tzn 20/95, ECLI:CZ:NS:1995:TZN.20.1995.1

Číslo: 55/1995

Právní věta: I. Jestliže státní zástupce v přípravném řízení zajistí majetek obviněného podle § 347 odst. 1 tr. ř. a jestliže proti takovému usnesení je podána stížnost, rozhoduje o ní soud, jehož příslušnost vyplývá z ustanovení § 146a tr. ř. Pro určení příslušnosti v takovém případě nemá význam ustanovení § 26 tr. ř. (srov. č. 14/1995 Sb. rozh. tr.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 15.06.1995

Spisová značka: Tzn 20/95

Číslo rozhodnutí: 55

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Příslušnost soudu v trestním řízení

Předpisy: 141/1961 Sb. § 26
§ 146a
§ 347 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 55/1995 sb. rozh.

I. Jestliže státní zástupce v přípravném řízení zajistí majetek obviněného podle § 347 odst. 1 tr. ř. a jestliže proti takovému usnesení je podána stížnost, rozhoduje o ní soud, jehož příslušnost vyplývá z ustanovení § 146a tr. ř. Pro určení příslušnosti v takovém případě nemá význam ustanovení § 26 tr. ř. (srov. č. 14/1995 sb. rozh. tr.).

II. Proti usnesení, kterým orgán, proti jehož usnesení stížnost směřuje, rozhodl podle § 146 odst. 1 tr. ř. (tzv. autoremedura), je přípustná stížnost, o které rozhodne nadřízený orgán uvedený v ustanovení § 146 odst. 2 tr. ř.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 15. 6. 1995 sp. zn. [Tzn 20/95](#))

K stížnosti pro porušení zákona zrušil Nejvyšší soud České republiky usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 8. 1994 sp. zn. 1 To 101/94, jakož i usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 12. 7. 1994 sp. zn. Nt 8/94, a Krajskému soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu

projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Obviněný L. Š. je vyšetřovatelem Policie ČR, Krajského úřadu vyšetřování Středočeského kraje v Praze pod ČVS: KVV - 105/202-94, stíhán pro trestný čin zpronevěry podle ust. § 248 odst. 1, 4 tr. zák., kterého se měl dopustit tím, že jako podnikatel firmy s obchodním názvem CUP TOUR Příbram zaměstnával v průměru 120 zaměstnanců měsíčně, kterým v období od března 1993 do března 1994 byly z mzdových prostředků srazeny dávky na sociální zabezpečení v celkové výši 2 206 297 Kč, které však nebyly odvedeny na konto České správy sociálního zabezpečení v Praze, dále pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák., kterého se měl dopustit tím, že dne 25. 3. 1993 vlastnoručně potvrdil dlužní úpis N. K. na zapůjčení částky 30 000 000 Kč na dobu tří měsíců se splatností do 30. 6. 1993 se současným zřízením zástavního práva na pozemky, získané na základě kupní smlouvy ze dne 19. 2. 1993, registrované Katastrálním úřadem Karlovy Vary pod čj. 18/93 ze dne 8. 3. 1993, zapůjčené peníze N. K. ve stanovené lhůtě nevrátil a ani zástavní právo v dohodnuté lhůtě nevložit do katastru nemovitostí KÚ Karlovy Vary, a pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák., kterého se měl dopustit tím, že dne 21. 2. 1992 uzavřel s Bankou Bohemia, a. s., smlouvu o poskytnutí úvěru ve výši 45 000 000 Kč na nákup nemovitosti domu čp. 143 v Příbrami a současně se zavázal vložit podle zástavní smlouvy zástavní právo na nabytou nemovitost do katastru nemovitostí KÚ Příbram ve prospěch věřitele, což nesplnil, a naopak do katastru nemovitostí KÚ Příbram vložil zástavní smlouvy ve prospěch věřitele AGROBANKY Praha, a. s., filiálka Příbram na zajištění poskytnutých úvěrů v celkové výši 19 000 000 Kč a do současné doby věřiteli Bance Bohemia, a. s., nezačal splácet svůj dluh a dluží již dvě splátky v celkové výši 22 000 000 Kč.

Usnesením ze dne 5. 5. 1994 sp. zn. KZv 11/94 krajský státní zástupce v Praze podle § 347 odst. 1 tr. ř. zajistil majetek obviněného L. Š. v rozsahu uvedeném ve výroku tohoto usnesení s odůvodněním, že vzhledem k povaze a závažnosti trestného činu hrozí u obviněného možnost uložení trestu propadnutí majetku a je dána obava, že výkon tohoto trestu bude zmařen nebo ztížen.

Usnesením ze dne 7. 6. 1994 sp. zn. KZv 11/94 krajský státní zástupce v Praze podle § 347 odst. 1 tr. ř. zajistil další majetek obviněného L. Š. v rozsahu vymezeném ve výroku tohoto usnesení, a to ze stejných důvodů jako v předchozím rozhodnutí.

Usnesením ze dne 22. 6. 1994 sp. zn. KZv 11/94 též k stížnosti obviněného pak krajský státní zástupce v Praze rozhodl takto:

Proti oběma výrokům tohoto posledně uvedeného rozhodnutí podal dne 24. 6. 1994 obviněný prostřednictvím svého obhájce stížnost.

Krajský státní zástupce předložil věc Krajskému soudu v Praze k rozhodnutí o stížnosti obviněného. Tento soud usnesením ze dne 12. 7. 1994 sp. zn. Nt 8/94 rozhodl tak, že podle § 188 odst. 1 písm. a) tr. ř. per analogiam postoupil věc se stížností obviněného L. Š. Okresnímu soudu Praha - východ jako soudu příslušnému. V odůvodnění tohoto usnesení pak uvedl, že sám není k rozhodnutí o této stížnosti příslušný, neboť podle § 26 odst. 1 tr. ř. je k rozhodnutí o stížnosti příslušný okresní soud, protože jde o rozhodnutí učiněné ve stadiu přípravného řízení, přičemž v souladu s ustanovením § 26 odst. 2 tr. ř. je tímto soudem Okresní soud Praha - východ.

Proti tomuto usnesení podal obviněný L. Š. prostřednictvím svého obhájce v zákonné lhůtě stížnost, v níž namítal, že z ustanovení § 146a písm. b) tr. ř. vyplývá, že o jeho stížnosti proti usnesení krajského státního zástupce v Praze o zajištění majetku je příslušný rozhodovat Krajský soud v Praze, který měl proto o ní rozhodnout, a nikoli věc postoupit Okresnímu soudu Praha - východ.

Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 8. 1994 sp. zn. 1 To 101/94 pak byla podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. stížnost obviněného L. Š. jako nedůvodná zamítnuta.

Proti tomuto usnesení podal ministr spravedlnosti ČR ve prospěch obviněného L. Š. stížnost pro porušení zákona. V jejím odůvodnění uvedl, že napadeným usnesením byl porušen zákon v ustanovení § 147 odst. 1 písm. a), b) a § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř., neboť Vrchní soud v Praze nepostupoval v souladu s těmito ustanoveními trestního řádu. Ustanovení § 146a odst. 1 tr. ř. je lex specialis ve vztahu k ustanovení § 146 odst. 2 písm. b) tr. ř., jež stanoví případy, kdy o stížnosti směřující proti usnesení státního zástupce, rozhodujícího v prvním stupni, nerozhoduje nadřízený státní zástupce, ale soud. Přitom zde jde zjevně o jiný případ, než případy rozhodování, resp. výkonu úkonů v přípravném řízení soudem, jež má na mysli ustanovení § 26 odst. 1, 2 tr. ř. Z dikce tohoto ustanovení totiž vyplývá, že jde o úkony (např. rozhodnutí o vazbě, o vyšetření duševního stavu pozorováním podle § 116 odst. 2 tr. ř., jakož i nařízení domovní prohlídky apod.), k nimž je třeba návrhu státního zástupce a které, pokud mají formu rozhodnutí, jsou rozhodnutími orgánu prvního stupně. Příslušnost okresního soudu pro provádění veškerých úkonů soudu v přípravném řízení, založená ve smyslu § 26 odst. 2 tr. ř. podáním prvního takového návrhu státního zástupce v téže trestní věci, se pak vztahuje právě a výhradně na takové úkony, jež jsou již zmíněným návrhem podmíněny. Naopak soudem příslušným podle § 146a odst. 1 tr. ř. k rozhodování o stížnosti proti usnesení, vydanému státním zástupcem jako orgánem prvního stupně, je soud, jehož územní obvod odpovídá obvodu, v němž je činný státní zástupce, který napadené rozhodnutí vydal; v konkrétním případě tedy Krajský soud v Praze.

V závěru podané stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti ČR navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 8. 1994 sp. zn. 1 To 101/94 byl porušen zákon ve shora uvedených ustanoveních a jemu předcházejícím usnesení Krajského soudu v Praze z 12. 7. 1994 sp. zn. Nt 8/94 v ustanoveních § 188 odst. 1 písm. a) tr. ř. (per analogiam) a § 146 odst. 1 písm. b) tr. ř., a to v neprospěch obviněného L. Š., podle § 269 odst. 2 tr. ř. obě napadená usnesení zrušil a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. na podkladě podané stížnosti pro porušení zákona správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které mu předcházelo, a zjistil, že zákon byl porušen.

Podle § 188 odst. 1 písm. a) tr. ř., byť bylo v dané věci použito analogicky, soud po předběžném projednání obžaloby postoupí věc příslušnému soudu, není-li sám k jejímu projednání příslušný. Pokud Krajský soud v Praze usnesením ze dne 12. 7. 1994 sp. zn. Nt 8/94 ve smyslu tohoto ustanovení per analogiam s odkazem na § 26 odst. 1 tr. ř. postoupil věc Okresnímu soudu Praha - východ, neboť jeho příslušnost je dána vzhledem k tomu, že jde o rozhodnutí učiněné v přípravném řízení, nelze s tímto právním názorem a na to navazujícím postupem souhlasit.

Podle § 347 odst. 1 tr. ř., je-li obviněný stíhán pro trestný čin, za který je vzhledem k povaze a závažnosti činu a poměrům obviněného třeba očekávat uložení trestu propadnutí majetku, a je obava, že výkon tohoto trestu bude zmařen nebo ztížen, může soud a v přípravném řízení státní zástupce majetek obviněného zajistit. Podle téhož ustanovení soud zajistí majetek obviněného vždy, uložil-li trest propadnutí majetku rozsudkem, který dosud nenabyl právní moci.

Z tohoto ustanovení vyplývá, že v přípravném řízení rozhoduje o zajištění majetku obviněného podle § 347 odst. 1 tr. ř. pouze státní zástupce, a nikoli soud. Jde tedy při rozhodování v prvním stupni o zajištění majetku obviněného podle § 347 odst. 1 tr. ř. v přípravném řízení vždy o úkony státního zástupce. O úkony soudu v prvním stupni by šlo až ve stadiu po podání obžaloby v řízení před soudem (srov. § 180 a násl.). Z toho vyplývá, že nepřichází v úvahu aplikace ustanovení § 26 tr. ř., které upravuje příslušnost soudu k úkonům v přípravném řízení. Rozhodnutí státního zástupce o

zajištění majetku obviněného podle § 347 odst. 1 tr. ř. však není úkonem soudu, ale je, jak bylo již uvedeno, úkonem státního zástupce v přípravném řízení.

Podle § 26 odst. 1 tr. ř. je k provádění úkonů v přípravném řízení příslušný okresní soud, v jehož obvodě je činný státní zástupce, který podal příslušný návrh. Je tedy pro založení příslušnosti soudu k úkonům v přípravném řízení ve smyslu citovaného ustanovení nutnou podmínkou návrh státního zástupce. Návrhem podle tohoto ustanovení je úkon směřující k vydání budoucího rozhodnutí soudu v přípravném řízení. Za takový návrh však nelze považovat rozhodnutí státního zástupce, které má být soudem přezkoumáno na podkladě opravného prostředku, když navíc bezprostředním podnětem k předložení věci soudu je až podaná stížnost obviněného. Ustanovení § 26 tr. ř. je tedy možno použít pro stanovení příslušnosti soudu jen tehdy, když státní zástupce sám nemůže v přípravném řízení úkon provést, ale musí jeho provedení navrhnout soudu. Tak tomu však v projednávané věci nebylo, neboť státní zástupce v souladu s ustanovením § 347 odst. 1 tr. ř. sám rozhodoval o zajištění majetku obviněného, šlo tedy o jeho vlastní úkon v přípravném řízení a nebylo třeba vydání takového rozhodnutí navrhnout soudu. Použití ustanovení § 26 tr. ř. proto nepřicházelo v úvahu i z tohoto důvodu.

Pro určení příslušnosti soudu, který rozhoduje o stížnosti podané proti usnesení, jímž státní zástupce v přípravném řízení podle § 347 odst. 1 tr. ř. zajistil majetek obviněného k výkonu trestu propadnutí majetku, je třeba použít ustanovení § 146a písm. b) tr. ř., podle kterého rozhoduje soud, v jehož obvodě je činný státní zástupce, který napadené rozhodnutí vydal, a to zpravidla do pěti dnů. Toto ustanovení je *lex specialis* ve vztahu k ustanovení § 146 odst. 2 písm. b) tr. ř., neboť stanoví případ, kdy o stížnosti směřující proti usnesení státního zástupce, rozhodujícího v prvním stupni, nerozhoduje nadřízený státní zástupce, ale soud. Soudem, v jehož obvodě je činný státní zástupce, který napadené rozhodnutí vydal, se rozumí soud, s jehož obvodem působnosti je totožný obvod působnosti státního zástupce, proti jehož usnesení stížnost směřuje. To znamená, že jestliže rozhodl v posuzované věci usnesením krajský státní zástupce v Praze, rozhoduje o stížnosti proti tomuto usnesení Krajský soud v Praze. Z hlediska ustanovení § 146a tr. ř. nepřichází v úvahu, aby okresní soud rozhodoval o stížnosti proti usnesení krajského státního zástupce o zajištění majetku obviněného podle § 347 odst. 1 tr. ř. (okresní soud tu může rozhodovat jen o stížnosti proti usnesení okresního státního zástupce). Ustanovení § 26 tr. ř. o příslušnosti soudu k úkonům v přípravném řízení tu nemá žádný význam, neboť pro posouzení otázky, zda jde o úkon soudu v přípravném řízení, je podstatné, že soud nečiní posuzovaný úkon jako orgán rozhodující v prvním stupni. Ustanovení § 26 tr. ř. se vztahuje jen na případy, kdy soud činí úkony v přípravném řízení formou prvostupňových rozhodnutí. V posuzovaném případě, byť jde jinak o rozhodnutí soudu v přípravném řízení, však krajský soud rozhoduje jako orgán druhého stupně a jeho příslušnost se řídí jen ustanovením § 146a písm. b) tr. ř.

Z těchto důvodů Nejvyšší soud České republiky podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 8. 1994 sp. zn. 1 To 101/94 byl porušen zákon v ustanovení § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. a v řízení, jež mu předcházelo, usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 12. 7. 1994 sp. zn. Nt 8/94 v ustanoveních § 26 odst. 1 a § 188 odst. 1 písm. a) tr. ř. (per analogiam) v neprospěch obviněného L. Š. Proto podle § 269 odst. 2 tr. ř. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 8. 1994 sp. zn. 1 To 101/94 a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 12. 7. 1994 sp. zn. Nt 8/94 zrušil a současně zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušená usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a to zejména usnesení Okresního soudu Praha - východ ze dne 14. 10. 1994 sp. zn. Nt 250/94, jímž byla jednak v bodě I) podle § 148 odst. 1 písm. a) tr. ř. zamítnuta jako nepřípustná stížnost obviněného proti usnesení krajského státního zástupce v Praze ze dne 22. 6. 1994 č. j. KZv 11/94 týkající se výroku ad 1/, jímž byla podle § 146 odst. 1 tr. ř., zčásti za použití analogie, zrušena usnesení krajského státního zástupce v Praze ze dne 5. 5. 1994 a 7. 6. 1994 č. j. KZv 11/94 o zajištění majetku obviněného podle § 347 odst. 1 tr. ř., a

jednak v bodě II) podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítnuta jako nedůvodná stížnost obviněného do usnesení krajského státního zástupce v Praze ze dne 22. 6. 1994 č. j. KZv 11/94, pokud jím byl ve výroku ad 2/ podle § 347 odst. 1 tr. ř. zajištěn majetek obviněného.

Stížnost pro porušení zákona směřovala proti rozhodnutí Vrchního soudu v Praze a jemu předcházejícímu rozhodnutí Krajského soudu v Praze, která řešila otázku příslušnosti soudu k rozhodování o stížnosti obviněného proti rozhodnutím krajského státního zástupce o zajištění majetku obviněného. Nejvyšší soud České republiky se proto nezabýval důvodností samotných těchto rozhodnutí o zajištění majetku, ani tím, zda jsou v souladu se zásadou uvedenou v § 348 odst. 1 tr. ř., podle níž zajištění postihuje veškerý majetek obviněného, přírůstek a výtěžky, které ze zajištěného majetku plynou, jakož i majetek, kterého obviněný nabude po zajištění. Nevztahuje se však na prostředky a věci, na které se podle zákona nevztahuje propadnutí majetku.

Podle § 270 odst. 1 tr. ř. pak Nejvyšší soud České republiky přikázal Krajskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Pouze pro úplnost je třeba uvést, že krajský soud bude o stížnosti obviněného L. Š. proti usnesení krajského státního zástupce v Praze ze dne 22. 6. 1994 sp. zn. KZv 11/94 rozhodovat v senátě složeném z předsedy a dvou soudců ve smyslu § 12 odst. 3 písm. b) zák. č. 335/1991 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších zákonů, zejména zák. č. 292/1993 Sb.

Pokud pak bude Krajský soud v Praze rozhodovat o stížnosti obviněného směřující do usnesení ze dne 22. 6. 1994 sp. zn. KZv 11/94, kterým krajský státní zástupce rozhodl s použitím § 146 odst. 1 věta první tr. ř. (tzv. autoremedura) po zrušení původních usnesení ze dne 7. 7. 1994 a ze dne 5. 5. 1994 znovu podle § 347 odst. 1 tr. ř. o zajištění majetku obviněného L. Š., považuje Nejvyšší soud České republiky za potřebné zdůraznit, že právní názor vyslovený opakovaně v průběhu řízení, že proti usnesení učiněnému podle věty první citovaného ustanovení § 146 odst. 1 tr. ř. není stížnost přípustná, není správný.

Podle § 141 odst. 2 věta druhá tr. ř. lze usnesení státního zástupce (stejně jako usnesení soudu) stížností napadnout jen v těch případech, kde to zákon výslovně připouští, a jestliže státní zástupce rozhoduje ve věci v prvním stupni.

Je sice pravdou, že v ustanovení § 146 odst. 1 tr. ř. není výslovně uvedeno, že proti usnesení, kterým orgán, proti jehož usnesení stížnost směřuje, rozhodl s použitím tzv. autoremedury, je přípustná stížnost. To však není nutné, neboť z hlediska povahy rozhodnutí jde stále o rozhodnutí soudu prvního stupně týkající se té konkrétní věci, o které uvedený orgán již rozhodl v původním usnesení. To je vyjádřeno i v tom, že ust. § 146 odst. 1 věta první tr. ř. se použije jen v tom rozsahu, pokud jde o oprávnění orgánu, proti jehož usnesení stížnost směřuje, znovu ve věci rozhodovat, když jinak by byl povinen tento orgán věc předložit k rozhodnutí orgánu povolánému k rozhodnutí o stížnosti podle § 146 odst. 2 tr. ř. Ať už pak orgán, proti jehož usnesení stížnost směřuje, stížnosti vyhoví tím, že napadené usnesení jen zruší, nebo po zrušení původního rozhodnutí znovu ve věci meritorně rozhodne, jde o rozhodnutí, kterým se znovu rozhoduje ve věci podle toho příslušného ustanovení trestního řádu, které bylo již použito v původním ustanovení, např. v posuzované věci podle § 347 odst. 1 tr. ř. Přitom výrok o zrušení původního rozhodnutí nelze v takovém případě oddělovat od vlastního meritorního rozhodnutí ve smyslu příslušného ustanovení trestního řádu (arg. slovo „vyhovět“ v ust. § 146 odst. 1 věta první tr. ř.). Proto, pokud jde o to, zda proti tomuto novému usnesení s použitím ustanovení § 146 odst. 1 věta první tr. ř. zákon připouští stížnost, je třeba vycházet z původního ustanovení použitého k meritornímu rozhodnutí, tedy v tomto případě z § 347 odst. 1, 2 tr. ř. v návaznosti na § 141 odst. 1, 2 tr. ř. Podle § 347 odst. 2 tr. ř. je pak proti rozhodnutí o zajištění výkonu trestu propadnutí majetku stížnost přípustná.

Navíc nelze přehlédnout, že tento postup je stanoven ve prospěch stěžovatele a k urychlení řízení,

což vyplývá z toho, že příslušný orgán může stížnosti sám vyhovět jen v případě, nedotkne-li se změna původního usnesení práv jiné strany trestního řízení. Pokud by pak nebyla proti usnesení s použitím autoremedury stížnost, byl by tento smysl ustanovení § 146 odst. 1 tr. ř. popřen a tímto postupem by mohl orgán činný v prvním stupni vyloučit přezkoumání napadeného usnesení nadřízeným orgánem dokonce i v tom případě, když rozhodne v rozporu s větou první citovaného ustanovení, např. když stížnosti zcela nevyhoví nebo se změna původního usnesení dotkne práv jiné osoby.

Z těchto důvodů, pokud krajský státní zástupce v Praze napadeným usnesením rozhodl tak, že 1) s použitím § 146 odst. 1 tr. ř. zčásti per analogiam zrušil vlastní usnesení ze dne 7. 6. 1994 a ze dne 5. 5. 1994, kterými rozhodl o částečném zajištění majetku obviněného L. Š. v shora uvedeném rozsahu, a současně 2) podle § 347 odst. 1 tr. ř. zajistil veškerý majetek téhož obviněného s tím, že se zajištění nevztahuje na prostředky nutné pro běžný provoz firmy CUP TOUR (výplaty zaměstnanců, nákup pohonných hmot, běžné opravy), jde z hlediska přípustnosti stížnosti (§ 141 tr. ř.) v obou bodech výrokové části ad 1) i ad 2) o usnesení orgánu rozhodujícího v prvním stupni s použitím autoremedury o zajištění majetku obviněného ve smyslu § 347 odst. 1 tr. ř., a proto proti němu je podle § 347 odst. 2 tr. ř. přípustná stížnost, a to ať už bylo rozhodnuto v souladu s větou první, či bylo rozhodnuto, aniž byly splněny podmínky této první věty. ?

1) podle ust. § 146 odst. 1 tr. ř., zčásti za použití analogie, zrušil vlastní usnesení sp. zn. KZv 11/94 ze dne 7. 6. 1994, kterým byl zajištěn podle § 347 odst. 1 tr. ř. majetek obviněného L. Š., a dále zrušil vlastní usnesení ze dne 5. 5. 1994 stejné spisové značky, kterým bylo také rozhodnuto podle § 347 odst. 1 tr. ř.;

2) podle § 347 odst. 1 tr. ř. zajistil veškerý majetek obviněného L. Š., přičemž zajištění se nevztahuje na prostředky nutné pro běžný provoz firmy CUP TOUR (výplaty zaměstnanců, nákup pohonných hmot, běžné opravy), neboť vzhledem k povaze a závažnosti trestné činnosti hrozí u obviněného možnost uložení trestu propadnutí majetku a je dána obava, že výkon tohoto trestu bude zmařen nebo ztížen.